

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

17. ČÍSLO / XXX. ROČNÍK

16 Kč • 0,86 €

1. KVĚTNA 2022

Z obsahu:

**Svatý Josef – patron
dobré smrti**

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 9. února 2022,
Řím, aula Pavla VI.
- strana 2 -

Svatý Zikmund

Libor Rösner
- strana 4 -

Z dopisů

sv. Františka Saleského
sv. Janě Františce
de Chantal (12)
- strana 6 -

**Maria – Pomocnice
křesťanů**

P. Andreas Hirsch FSSP
- strana 8 -

Od ateismu k živé víře

P. M. Piotrowski SJ
- strana 10 -

**Co učil Pán Ježíš
o soudném dni?**

ThDr. František Tomášek:
Katechismus
katolického náboženství
- strana 12 -

*Panna Maria, Pomocnice křesťanů
(bazilika Panny Marie Pomocnice křesťanů, Turín)*

Svatý Josef – patron dobré smrti

Katecheze papeže Františka při generální audienci
9. února 2022, Řím, aula Pavla VI.

Dobry den, drazí bratři a sestry! V minulé katechezi, opět inspirované postavou svatého Josefa, jsme se zamýšleli nad významem společenství svatých. A právě na základě toho bych se dnes rád věnoval zvláště ní účtě, kterou křesťanský lid odjakživa chová ke svatému Josefu jako patronu dobré smrti. Tato účta má původ v představě, že Josef zemřel dříve, než opustil

dům v Nazaretě, a že mu v té chvíli byli nablízku Panna Maria a Ježíš. Nemáme pro to žádné historické doklady, ale vzhledem k tomu, že se Josef ve veřejném životě již neobjevuje, předpokládá se, že zemřel v Nazaretě, kde byl se svou rodinou. V hodině smrti ho doprovázeli Ježíš a Maria.

Před sto lety papež Benedikt XV. napsal, že „skrže Josefa přicházíme přímo

k Marii a skrže Marii k původu veškeré svatosti, kterým je Ježíš“. Josef i Maria nám pomáhají jít za Ježíšem. A když tento papež povzbuzoval k pobožnostem ke cti svatého Josefa, doporučoval zejména jednu věc. Říkal totiž: „Protože je po zásluze považován za nejúčinnějšího ochránce umírajících, neboť jej v hodině smrti provázeli Ježíš a Maria, úkolem pastýřů bude vstěpovat a podporovat [...] ta zbožná bratrstva, která si kladou za úkol prosit sv. Josefa za umírající, jako jsou bratrstva »Dobré smrti«, »Odchodu svatého Josefa« nebo modlitby »za umírající.«“ (Motu proprio *Bonum sane*, 25. července 1920)

Pokračování na str. 13

„Zachraň mě, Ježíši!“ Zvolání profesora Howarda Storma vyjadřovalo jeho beznadějnou situaci, v níž se ocitl při své klinické smrti (str. 10–12), zároveň však pocit, že pouze Ježíšova láska je pro něho jedinou záchranou a vysvobozením. To vše poté, co profesora ovládla zdrcující lítost nad jeho dosavadním způsobem života, jehož normou bylo sobectví a bezohledný individualismus. A on v této chvíli Božího zásahu pochopil to podstatné, o co v pozemském životě člověka jde: nutnou podmínkou vysvobození ze strašného otroctví hříchu je zkroušenost a přijetí daru Božího milosrdenství. Ten, kdo není ochoten akceptovat zásadní skutečnost vroucí lítosti a vědomí nutnosti napravit své hříchy, stává se odmítačem Božího milosrdenství. Tento člověk se sám vystavuje tomu, že Pán Bůh vůči němu při posledním soudu projeví spíše svoji spravedlnost – nikoliv proto, že by nechtěl být milosrdný, ale pokud příjemce takový dar odmítá, pak jedinou možností, kterou on sám tím Pánu Bohu dává, je právě ona spravedlnost.

A Pán Bůh dokáže být ve svém milosrdenství velmi štědrý! Nadlidsky štědrý... Pohledme kupříkladu na sv. Zikmunda (str. 4–5) V jeho životopisu najdeme nedlouhou černou kaňku hříchu – tou největší je příkaz k zardoušení vlastního syna. „Zatracení hodné!“ řekli by mnozí a Zikmunda by odepsali. Pán Bůh však nikoliv: Zikmund hořce litoval svého činu a k uloženému pokání si dokonce ještě přidával

Editorial

– přijal nabídnuté Boží milosrdenství. Jako důkaz Boží lásky a shovívavosti k tomu, kdo se kaje ze svých hříchů a změnil svůj život, pak jsou nesčetné zázraky, které se na přímluvu sv. Zikmunda po jeho smrti udály. Podobných důkazů Boží přízně známe ze života svatých mnoho. Je tedy nade vši pochybnost: lítost člověka a Boží milosrdenství patří nerozlučně k sobě. A odmítnutí Boží nabídky vynucuje na Pánu, aby se v plnosti projevila jiná jeho vlastnost, která patří k základním pravdám katolické víry: Bůh je nejvyšší spravedlivý.

Prožíváme dobu velikonoční – oslavu vzkříšeného Pána Ježíše Krista. Ke skutečnosti vzkříšení neoddělitelně náleží i myšlenka na smrt a poslední soud. Můžeme tedy v těchto dnech a týdnech stále rozjímat i o smrti – v souvislosti s Ježíšovým vítězstvím nad ní a nad hříchem. Křesťana by neměla myšlenka na smrt šokovat – jako tomu bylo u profesora Storma. Vždyť Kristus Pán vstal z mrtvých – a to je zásadní skutečnost křesťanské víry! Ve světle toho, že i my jednou z mrtvých vstaneme, (srov. 1 Kor 15,13–22) nemá strach ze smrti v našem životě místo. Jedinou obavou křesťana, která je legitimní a která bude většinou onou (nepřiznanou) příčinou strachu ze smrti, je vědomí vlastní hříšnosti a nezpůsobivosti pro vstup do

Božího království v nebi. Pak ovšem nemusíme zoufat, pokud učiníme vše to, co od nás žádá Pán. (str. 3) Zde bychom se už jenom opakovali – lítost, pokání, náprava, obrácení...

Zní to krásně, snad i přívětivě, protože to na první pohled nevypadá náročně. Ale sami každý dobře víme, jak je realita života jiná. Satan se svými pomocníky se nás totiž neustále snaží svést na špatnou cestu. Co nám zbývá? Svatý František Saleský připomíná mravní zásadu světců, že každý den musíme vzít v úvahu, že znovu začínáme na své cestě k dokonalosti. (str. 6–7) Nikdy nemůžeme říct, že naše práce je hotova. A to je onou naší lopotnou, avšak ve spojení s milujícím Pánem Bohem a jeho posvěcující milostí jedinou pozemskou poutí, na jejímž konci toužíme obdržet nevaňnoucí věnec slávy. (srov. 1 Petr 5,4) Po smrti však už nebude možné litovat toho, že jsme se nenamáhal...

Máme dva velké pomocníky v nebi, kteří před trůnem Božím zaujímají místo nejpřednější: Pannu Marii a sv. Josefa – oba jsou také patrony šťastné smrti. Úcta k nim a odevzdání konce vlastního života do jejich péče nás přivádí k Pánu Ježíši. Zvláště pak Matka Boží je naší mimořádnou Pomocnicí, (str. 8–9) u níž si můžeme vyprosít a v zasvěcení se jejímu Neposkvrněnému Srdci také žít víru, naději a lásku k Trojjedinému Bohu, jehož dílo spásy znamená přechod ze smrti do života...

Daniel Dehner

Evangelista, kterého Ježíš miloval, tě zve ještě za tmy na místo, kde máš být svědkem události více než historické. Až přibude světla, jistě rozpoznáš, že právě zde před třemi lety po zázračném rybolovu dostal život Šimona a jeho druhů zcela nový směr. S dnešním svítáním nastává úsvit nové etapy nikoliv pro několik rybářů, ale pro celé lidstvo. Začne však podobně jako tehdy. *Rybáři lidí*⁽¹⁾, kteří se mezitím vrátili ke svému původnímu řemeslu, opět pracovali celou noc nadarmo. Lidský nezdar může být ovšem tou nejlepší průpravou pro přijetí nečekaných Božích milostí a darů.

I marná práce je vysilující, tím spíše, že v tomto případě nemají učedníci co jíst. A přece je o ně postaráno. Nepoznaný Ježíš na ně s láskou myslí jako na své děti. Je jen zapotřebí, aby ho uposlechli a hodili síť *na pravou stranu*.

Pokud loviš tam, kde nemáš, nesmíš se divit, že se namáháš nadarmo. Uděláš-li však přesně bez svých výhrad to, co chce po tobě Pán, nemůžeš mít neúspěch. Jen se podívej na množství ryb v Petrově síti! Ačkoliv je jich takové množství, *síť se neprotrhla*.

Jan vnímá a rozpoznává Pána jako první nejen zrakem, ale především čistým srdcem, které láska přivedla až pod jeho kříž na Kalvárii. A Petr, který nyní *mnoho miluje, protože mu bylo mnoho odpuštěno*⁽²⁾, spěchá vstříc Pánu i přes vody. A Ježíšovo Srdce, z lásky probodené, připravuje na břehu snídání pro svoje děti. Uvědomuješ si, čeho všeho je schopná opravdová láska? Za chvíli se přesvědčíš, jak velice Ježíši záleží především na ní.

Platí ještě jeho slovo, že Šimon je *skála, na které zbuduje svou církev*⁽³⁾, když tato Skála tak žalostně selhala při první zkoušce? O síle opravdové věrnosti rozhoduje láska. To je to jediné, k čemu se Pán nyní vrací. Zajímá ho, v jakém stavu je Petrovo srdce právě nyní.

„Šimone, miluješ mě?“

Před nedávnem se prvním z apoštolů zdálo, že Pán ho dokonale nezná a nedoceňuje, čeho je schopen: „*Já že nemohu jít za tebou? Svůj život za tebe položím!*“⁽⁴⁾ Jaká bude jeho odpověď poté, co trpce poznal a prožil svou vlastní křehkost?

„Pane, **ty** víš, že tě miluji.“

Opakovaný rybolov

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Miluješ mě více než ostatní?

Proč však Ježíš svou otázku třikrát opakuje? Nevěří snad Šimonovi, nebo ho chce přivést do rozpaků? Nikoliv, chce znovu a znovu slyšet to, co tak rád slyší i z úst, která opakovaně prohlašovala, přísahala: „*Vůbec ho neznám!*“⁽⁵⁾ Ačkoliv Ježíš *ví všechno*, nikdy se nepřesytí tvým upřímným vyznáním lásky. Tobě se už může zdát, že je opakuješ do omrzení, pro něho však jsou to vždy věčně nová a ta nejkrásnější slova, jaká mu můžeš říct.

Sebejisté ujišťování ani tasený meč nebyly žádnou zárukou oné rozhodující pevnosti, jakou potřebuje *Skála*. Jedině opravdová *láska* upřímného srdce, která se opírá o lásku Srdce Ježíšova, může být tak pevným základem, aby na něm mohl Boží Syn zbudovat svou církev.

A jaká je to moc, kterou Pán uděluje svému prvnímu nástupci? *Pas moje ovce a beránky*. Služba *pastýře* je službou lásky: lásky k nejvyššímu Pastýři a lásky ke stádu, které patří *jemu*.

Právě tam, kde se trásl před obyčejnou děvečkou, prohlásí láskou proměněný a zocelený Petr před *nejvyšším veleknězem, že je třeba více poslouchat Boha nežli lidi*, a odejde odtud nikoliv s pláčem jako tehdy, ale *s radostí, že směl vytrpět pro Ježíše příkoří*.

Teprve poté, až splnil své poslání a *upevnil své bratry*⁽⁶⁾, přišel čas, aby *následoval Pána a oslavil svou smrt* toho, kterého oslavil svědectvím svého slova a života. Nauč se dívat i na smrt jako na nejvzácnější dar, ve kterém láska obrací všechnen zdánlivý zmar v jeho pravý opak, aby se stal Boží slávou.

Přisedni u dohořívajícího ohně k nenápadné skupině rybářů ke skromné snídání. Jak neokázalé jsou to počátky a základy, které tu byly položeny! Čekal jsi slavnostnější formu a prostředí? To nejslavnější a nejvznešenější je skryto uvnitř, v jistotě, že Ježíš *ví všechno*... Kariéra v Božích službách má zcela jiný začátek, průběh a konec, než na jaký jsme zvyklí. Je to následování Beránka, který *byl nejdříve za-*

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 5,27b–32.40b–41

Velekněz začal apoštoly vyslýchat: „Přísně jsme vám přece zakázali, že v tom jménu už nesmíte učit. Přesto však Jeruzalém je plný toho vašeho učení a chcete na nás přivolat pomstu za krev onoho člověka.“

Ale Petr a ostatní apoštolové na to řekli: „Více je třeba poslouchat Boha než lidi. Bůh našich otců vzkřísil Ježíše, když vy jste ho pověsili na dřevo a zabili. Ale Bůh ho povýšil po své pravici jako vůdce a spasitele, aby Izraeli dopřál obrácení a odpuštění hříchů. A my jsme svědky těchto událostí, stejně i Duch Svatý, kterého Bůh dal těm, kdo ho poslouchají.“ Dali apoštoly zbičovat a zakázali jim mluvit ve jménu Ježíšově. Pak je propustili. A oni odcházeli z velerady s radostí, že směli pro to jméno trpět příkoří.

2. čtení – Zj 5,11–14

Já, Jan, měl jsem vidění a uslyšel jsem hlas velkého množství andělů shromážděných kolem trůnu, bytostí a starců – bylo jich na milióny a stamilióny – a volali silným hlasem: „Beránek, který byl zabit, si zaslouží, aby přijal moc, bohatství, moudrost a sílu, čest, slávu i chválu!“ A všechno tvorstvo na nebi, na zemi, v podsvětí i na moři, a vše, co je v nich, jsem slyšel volat: „Tomu, který

Dokončení na str. 5

bit, aby mu nakonec milióny a stamilióny vzdávaly čest, slávu a chválu, protože právě jemu patří všechna moc, bohatství, moudrost a síla. Je to tentýž Beránek, který dnes řekl svým dětem, kam mají hodit síť, aby pak s nimi mohl posnít na břehu moře.

I s tebou rád posnídá po marné námaze a dlouhých nocích. Všechno se promění, kdykoliv mu po pravdě odpovíš na jeho věčnou otázku: *Miluješ mě? Více než tito?* Ačkoliv *ví všechno*, chce to stále znovu a znovu slyšet z tvých úst a z tvého srdce.

Chci tě oslavovat, Pane, neboť jsi mě vysvobodil. Můj nářek jsi obrátil v tanec, chci tě chválit navěky, můj Bože!⁽⁷⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Lk 5,10; ⁽²⁾ srov. Lk 7,47;

⁽³⁾ srov. Mt 16,18; ⁽⁴⁾ Jan 13,37; ⁽⁵⁾ Mt 26,72;

⁽⁶⁾ srov. Lk 22,32; ⁽⁷⁾ srov. Ž 30,2.12–13.

Svatý Zikmund

Bývá přirovnáván k starozákonnímu králi Davidovi – také on se dopustil hrozného hříchu, také on se za něj velmi kál. Svátý Zikmund byl mimořádně schopný panovník a dodnes je jedním z patronů naší země. Můžeme za to vděčit Karlu IV., jeho velkému ctiteli, který po něm pojmenoval i svého syna, u nás neprávem zatracovaného.

Narodil se kolem roku 480 burgundskému královskému páru Gundobaldovi a Karatene v Lugdunumu (dnešní Lyon). Gundobald vyznával bludnou ariánskou víru, jejíž jádro tkvělo v přesvědčení, že „Boží Syn vzešel z ničeho“ a je jiné podstaty než Otec. Orientoval se proto na své mocné souvrce Ostrogóty a vedl ustavičně ozbrojené pŕtky s neměně mocnými Franky, kteří od jisté doby přestoupili na katolictví – pod vlivem sv. Klotyldy, Gundobaldovy neteře a Zikmundovy sestřence, jež se provdala za franckého panovníka Chlodvika (více viz *Světlo* 21/2017).

Zikmund tedy vyrůstal jako arián, avšak to se brzy změnilo. V roce 505 svolal vídeňský biskup sv. Avitus do Lyonu biskupskou synodu, jež se měla vyřádat s ariánskými bludy. Zikmund na ni – snad ze zvědavosti – taktéž zavítal a přesvědčen Avitovými nevyvratitelnými argumenty o pravosti katolické víry konvertoval. Jeho otec Gundobald mu v tom díky Avitovu vlivu nebránil, sám ovšem v bludu vytrval až do své smrti v roce 516.

V době své konverze byl Zikmund už dávno ženatý s Amalbergou, dcerou ostrogótského krále Theodoricha, jež mu povila syna Sigerika. Poté, co se obrátil, radikálně změnil styl života – podstupoval posty, pravidelně se účastnil mše svaté, rozdával almužny, konal skutky pokání. Vydal se i na pouť do Říma, kde od papeže sv. Symmachy obdržel požehnání a několik vzácných relikvií, které poté umístoval do burgundských kostelů, jež budoval.

Symmachus to vše dával již muži, který z otcova rozhodnutí vládl ve východní části burgundské říše se sídlem v Ženevě. Zikmund ve své doméně dělal vše pro to, aby v ní zakořenilo katolictví. V roce 515 svolal biskupskou synodu, na níž mj. shromážděným ordinářům sdělil, že v Agaune hodlá vystavět klášter sv. Mořice, a to na místě kaple stojící na hrobě římských legionářů z tzv. Thébské legie, pobitých

pro svou víru v Krista. Tak povstalo slavné St. Maurice-en-Vallais pro 500 řeholníků, jež sem Zikmund povolal z různých jiných míst a kteří nepřetržitě – střídající se – zpívali zvláštní officium. Řeholní společenství tam přetrvává bez přerušení dodnes, jde o jediné místo v Evropě, kde tomu tak je.

Po otcově skonu v roce 516 převzal Zikmund vládu nad celým Burgundskem.

Socha sv. Zikmunda z roku 1443. Nyní je uložena v Bavorském národním muzeu.

Svou zemi spravoval moudře, spravedlivě a prozíravě. Jedním z jeho prvních rozhodnutí bylo svolání zemské synody v roce 517 do Epaus, kde byl vydán zákaz sloužit mše svaté v ariánských chrámech a odsouhlasila se možnost návratu ariánských duchovních do katolické církve – po veřejném pokání a novém přijetí svátosti biřmování. Země začala pozvolna získávat katolickou tvářnost a její král na tom měl zásadní podíl – ať již svými rozhodnutími, tak také osobním životem.

Velké části jeho poddaných proto zatrnulo, když vážně onemocněl těžkou zimnicí. Šířily se zvěsti o jeho brzkém odchodu na onen svět, avšak on se uzdravil. Překvapivé vyléčení se připisovalo zázraku šůry, a to prostřednictvím valencského biskupa Apolináře, jež Zikmundovi poslal svůj plášť. Nemocný se jím přikryl a záhy nato byl zdrav.

Pak ale přišel rok 522, v němž se Zikmund stal vdovcem. Učinil rozhodnutí, které mělo vliv na pozdější osudy jak jeho samotného, tak celého Burgundska, rozhodnutí vyústivší do tragických konců.

Panovník by neměl zůstat sám, znělo pradávne pravidlo. Uznával je i Zikmund a pojal za manželku bývalou komornou Thodegardu. Bylo to velmi nešťastné rozhodnutí. Zplodil s ní dva syny – Gislaada a Gundebalda. Thodegardě však nestačilo postavení, jehož se domohla, chtěla je zajistit i svým synům. V cestě jí stal Zikmundův syn z prvního manželství – Sigerik, jednoznačný nástupce trůnu. Nezáviděla tohoto mladíka z celého srdce a rozhodla se ho jednou provždy zbavit. Tak dlouho přesvědčovala Zikmunda, že proti němu Sigerik spřádá pavučinu intrik, aby se zmocnil jeho trůnu, až jí po nějakém čase Zikmund uvěřil a zcela nekřesťansky přikázal svého syna zardousit.

Je otázkou, zda šlo o nějakou jeho momentální slabost, nebo zda byl v té chvíli opilý. Každopádně tělo jeho syna ještě nevychladlo a on už na něm ležel, objímal ho a smáčel slzami lítosti. Bylo však již pozdě.

Zcela zničený král se poté odebral do St. Maurice-en-Vallais, kde se v přítomnosti shromážděných biskupů a kněží veřejně vyznal ze svého hanebného činu a požádal je, aby mu uložili nejtvrďší možné pokání, třeba i v podobě abdikace. Oslovení duchovní rozhodli, že právě pokání

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

si král odbude v klášteře na modlitbách a s tuhou askezí.

Zikmund vykonával své pokání svědomitě, ba ještě si přidával, jeho pokání bylo opravdu příkladné a obdivuhodné. Nicméně dění mimo klášter ho přinutilo pokání přerušit a vrátit se zpět ke dvoru. Burgundsko totiž napadl jeho tchán Theodorich, jenž měl oficiálně v úmyslu pomstít vraždu svého vnuka. Spolu s ním vtrhli do země tři synové zesnulého Chlodvika – Chlodomer, Childebert I. a Chlotar I., kteří dávno před moravským knížetem Svatoplukem vytvořili svazek tří nezlomitelných prutů. Využili Zikmundovy nepřítomnosti na trůnu, na který dočasně usedl jeho bratr Godomar III., a rozhodli se jednat.

Na Burgundsko se valila obrovská síla, kterou nešlo zastavit. Přesto Zikmund pověřil Godomara, aby se o to pokusil, leč v nastalé bitvě byli Burgundané spojenými vojsky nepřátel na hlavu poraženi. Godomar utekl a Zikmund se uchýlil opět do agaunského kláštera. Tam se stal obětí zrady.

K jidášskému kroku se uvolili jeho ariánští poddaní, kteří počítali s tím, že v zádech s Ostrogóty, rovněž nadále vyznávajícími arianismus, získají nejen zpět své ztracené pozice, ale budou moci tuto bludnou nauku v Burgundsku opět zavést a rozšířit. Muž jménem Trapsa vyjevil Frankům, kde se jeho zeměpán skrývá. Zikmund byl zajat a převezen do Orléansu, kde už Chlodomer věznil jeho nejbližší – manželku a dva syny. Tam došlo k vyvrcholení této tragédie: krvelačný Chlodomer ve snaze předejít možnému vysvobození Zikmunda Godomarem, jenž vytáhl opět do pole, 1. května 524 u vesnice Coulmiers v Saint-Pérvy-la Colombe ležící nedaleko Orléansu nechal celou rodinu vhodit do studny, v níž všichni čtyři utonuli.

Ale Chlodomer se ze svého krutého vítězství neradoval dlouho. Již 25. června padl v bitvě u Vézeronce, v níž se mu postavil Godomar. Jeho utátnou hlavu napíchli burgundští válečníci na kopí. Bratři Childebert I. a Chlotar I. pak sprovodili ze světa dva Chlodomerovy syny a zabrali jeho území. Třetímu synovi se podařilo uprchnout. Uchýlil se do kláštera, kde měl díky právu azylu zaručenu nedotknutelnost.

sedí na trůně, i Beránkovi přísluší chvála, čest, sláva i moc na věčné věky!“ Tu ony čtyři bytosti přidaly: „Amen!“ A starci padli na tvář a poklonili se.

Evangelium – Jan 21,1-19

Ježíš se znovu zjevil svým učedníkům, a to u Tiberiadského moře. Zjevil se takto: Byli pohromadě Šimon Petr, Tomáš zvaný Blíženec, Natanael z Galilejské Kány, synové Zebedeovi a ještě jiní dva z jeho učedníků. Šimon Petr jim řekl: „Půjdu lovit ryby.“ Odpověděli mu: „I my půjdeme s tebou.“ Vyšli tedy a vstoupili na loď, ale tu noc nic nechytily. Když už nastávalo ráno, stál Ježíš na břehu, ale učedníci nevěděli, že je to on. Ježíš se jich zeptal: „Dítky, nemáte něco k jídlu?“ Odpověděli mu: „Nemáme.“

On jim řekl: „Hod'te síť na pravou stranu lodi a najdete.“ Hodili ji tedy a nemohli ji už ani utáhnout pro množství ryb.

Tu onen učedník, kterého Ježíš miloval, řekl Petrovi: „Pán je to!“ Jakmile Šimon Petr uslyšel, že je to Pán, přehodil přes sebe svrchní šaty – byl totiž oblečen jen na lehko – a skočil do moře. Ostatní učedníci dojeli s lodí – nebyli od země daleko, jen tak asi dvě stě loket, a táhli síť s rybami.

Když vystoupili na zem, viděli tam žhavé uhlí a na něm položenou rybu

a vedle chléb. Ježíš jim řekl: „Přinesete několik ryb, které jste právě chytili.“ Šimon Petr vystoupil a táhl na zem síť plnou velkých ryb, bylo jich stotřiapadesát. A přesto, že jich bylo tolik, síť se neprotřhla. Ježíš je vyzval: „Pojd'te snídat!“ Nikdo z učedníků se ho neodvážil zeptat: „Kdo jsi?“ Věděli, že je to Pán. Ježíš přistoupil, vzal chléb a dal jim, stejně i rybu. To bylo už potřetí, co se Ježíš zjevil učedníkům po svém zmrtvýchvstání.

Když posnídali, zeptal se Ježíš Šimona Petra: „Šimone, synu Janův, miluješ mě více než tito?“ Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě miluji.“ Ježíš mu řekl: „Pas mé beránky.“ Podruhé se ho zeptal: „Šimone, synu Janův, miluješ mě?“ Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě miluji.“ Ježíš mu řekl: „Pas mé ovce.“

Zeptal se ho potřetí: „Šimone, synu Janův, miluješ mě?“ Petr se zarmoutil, že se ho potřetí zeptal: „Miluješ mě?“ a odpověděl mu: „Pane, ty víš všechno – ty víš, že tě miluji.“ Ježíš mu řekl: „Pas moje ovce. Amen, amen, pravím ti: Dokud jsi byl mladší, sám ses přepásával a chodils, kam jsi chtěl. Ale až zestárneš, vztáhneš ruce a jiný tě přepásá a povede, kam nechceš.“ To řekl, aby naznačil, jakou smrtí oslaví Boha. A po těch slovech ho vyzval: „Následuj mě!“

Těla Zikmunda a jeho blízkých ve studni ležela nějaký čas, než je – údajně až po třech letech – nechali vytáhnout agaunský opat Ambrož a velmož jménem Ansemmod. Ti je uložili v kostele sv. Jana v Agaune, neboť se obecně mělo za jisté, že Zikmund zahynul kvůli své katolické víře. Jako mučedníka ho ostatně později uváděl a ctíl sv. Řehoř z Tours. Burgundský panovník se tím stal prvním mučedníkem-králem v dějinách církve svaté. Na místě jeho násilné smrti byla vystavěna kaple a osudná studna se začala nazývat studnou sv. Zikmunda.

Přídomek „svatý“ dávali zemřelému králi věřící zcela spontánně. Akt oficiálního papežského svatořečení byl hudbou vzdálené budoucnosti, kult světců tehdy začínal od lokální úcty. Ta k Zikmundovi brzy překročila hranice Coulmiers Saint-Pérvy-la Colombe. Mohla za to i zázračná uzdravení, jichž se dostalo nemocným, kteří připutovali k jeho hrobu třeba i ze

vzdálených míst a kteří se napili vody ze studny, v níž král našel smrt. Nejčastěji šlo o uzdravení ze zimniční horečky, kterou se svého času soužil i sám burgundský vládce. Z Agaune se stalo národní poutní místo a zesnulému byl zhotoven výstavný sarkofág. Relikvie mířily do různých světových stran, v roce 1365 získal náš Karel IV. v Agaune celé mučednickovo tělo.

Svého vrcholu dosáhla úcta ke sv. Zikmundovi právě v Karlových časech, kdy celá řada evropských měst pořádala 1. května velké církevní slavnosti – Ženeva, Bamberk, Lausanne, Basilej, Grenoble aj., v dalších městech slavili jeho památku v jiných dnech, např. v Mnichově, Salcburku, Hamburku, Halle, Magdeburku, Rimini či Cremoně. V Praze se tak dělo 2. května, z rozhodnutí Karlova byl Zikmund prohlášen za zemského patrona.

Svatý Zikmund bývá zobrazován s mečem v ruce a se studnou, někdy i se dvěma syny a chrtem u svých nohou.

Z dopisů sv. Františka Saleského sv. Janě Františce de Chantal (12)

222. Matce de Chantal – II. – č. 975 – str. 443

Obsah:

Vzpomínky na vystavení svatého Rubáše. To, co mu přišlo na mysl, aby řekl kardinálovi Savojskému. Recept paní de Boisy. Smrt, pramen nového života.

Annecy, 4. května 1614

Moje nejdražší Matko, zatímco čekám na to, abych Vás mohl uvidět, moje duše s tisíci a tisíci přáními pozdravuje Vaši duši. Ať Bůh ji naplní celou životem a smrtí svého Syna, našeho Pána!

Před rokem a zhruba ve stejnou hodinu jsem se nacházel v Turíně, a zatímco jsem uprostřed velkého množství lidí ukazoval svatý Rubáš, mnohé kapky potu, které mi padaly z obličeje, spojily se, splynuly se samotným Rubášem.

Naše srdce nad tím zformovalo toto přání: Ó, kéž by se tobě, Spasiteli mého života, zalíbilo smístit můj nehodný pot s tvým a rozpustit mou krev, můj život, mé city v zásluhách tvého svatého potu!

Má nejdražší Matko, kníže kardinál⁽¹⁾ se málem rozhněval kvůli tomu, že můj pot padal na svatý Rubáš mého Spasitele. Přišlo mi však na mysl, abych mu řekl, že náš Pán nebyl tak choulostivý a že neprolil svůj pot a svou krev než proto, aby je smísil s naším potem a s naší krví, aby jim pak za odměnu dal život věčný. Kéž stejně by se i naše vzdechy mohly sloučit s jeho vzdechy, aby v milé vůni vystoupily před věčného Otce.

Co si teď tím připomínám? Vzpomínám si, že když moji bratři byli v dětství nemocní, moje matka, když je ukládala ke spánku, zabalila je do košile mého otce a říkala, že pot otců je zdravý pro děti. Ach, kéž by se naše srdce v tento svatý

den uložilo do Rubáše našeho božského Otce, zahalené do jeho potu a jeho krve, a aby tam, jako při smrti tohoto božského Spasitele, bylo pochováno do hrobu neměnného rozhodnutí zůstat stále mrtvé samo sobě, až do té doby, kdy bude vzkříšeno k věčné slávě. Byli jsme pohřbeni, praví apoštolo⁽²⁾, s Ježíšem Kristem v jeho smrti, abychom už nežili starým životem, ale vstoupili na cestu nového života. Amen.

František, biskup Ženevy

224. Matce de Chantal – II. – č. 986 – str. 476 (fragment)

Obsah:

Zbožnost a trpělivost světcova bratra Gallois de Sales během jeho poslední nemoci.

Sales, 29. nebo 30. července 1614

...Je nevyhnutelné, moje drahá Dce-ro, abych Vám vždycky něco řekl o našich domácích záležitostech a o situaci rodiny, na jejímž životě máte velký podíl.

Právě jsme vzdali poslední poctu mému nejdražšímu zesnulému bratru de Boisy, který zemřel, není to tak dávno, v mém náručí.⁽³⁾ Já jsem mu zavřel oči a ústa, ale on mi otevřel své srdce ve svátosti smíření tak křesťanským způsobem, že

mám velké důvody k tomu, abych doufal, že Bůh přijal jeho duši v sladkosti svého milosrdenství. Ostatně odvažují se říct, že je to překvapující, jaké bolesti snášel v celém svém těle, a to po dobu několika měsíců. Byl přitom nucen setrvat stále ve stejné pozici, ale všechno snášel zbožně a trpělivě, tak obdivuhodně, že ho můžeme nazývat Jobem naší rodiny⁽⁴⁾...

247. Matce de Chantal, v Lyonu – II. – č. 1056 – str. 550

Obsah:

1. Původ skleslosti v duchovním životě. 2. Pravidlo světců, které Matce vřele doporučuje.

Annecy, 1. nebo 2. března 1615

Věřte mi, moje nejdražší Matko, jako věříte sobě samé: Bůh od nás chce něco, nevím co, velikého.

Viděl jsem slzy své ubohé sestry Marie-Madeleine⁽⁵⁾ a zdá se mi, že všechny náš dětinský pláč pochází jediné z chyby: Za-

pomínáme na mravní zásadu světců, kteří nás upozornili na to, že každý den musíme vzít v úvahu to, že znovu začínáme na naší cestě k dokonalosti. Kdybychom toto měli na paměti, tak se vůbec nebudeme divit, že v sobě nacházíme ubohost a že toho máme hodně, co je třeba vykořenit. Nemůžeme nikdy říct, že naše prá-

ce je hotova. Musíme začínat znovu, znovu, rádi a vytrvale.

Když člověk myslí, že skončil, praví Písmo, odhalí, že je na začátku. To, co jsme až doposud udělali, je dobré, ale to, co se právě chystáme začít dělat, bude lepší. Když toto dokončíme, znovu začneme jinou věc, která bude ještě lepší a potom další, až do chvíle, kdy odejdeme z tohoto světa, abychom začali jiný život, který nebude mít konce. Proto nás už nic lepšího nemůže potkat než smrt.

Vidíte tedy, moje drahá Matko, že jestli je třeba plakat, když vidíme, že práce, které je třeba ještě mnoho vykonat, je to pro práci na sobě. Spíše je lepší dodávat si odvahy k tomu, abychom postupovali stále víc dopředu a nikdy se nezastavili. Vidíte, že jde o to, abychom byli rozhodnutí všechno prořezávat, a máme být odhodláni řezat břitvou až tam, kde je rozhraní duše a ducha, kostí a morku.⁽⁶⁾

Jistě vidíte, moje drahá Matko, že moje a Vaše vlastní srdce jsou tohoto pocitu plná, protože tato slova umí vyslovit, i když na to nemají dost času a předtím na to nemyslela.

276. Matce de Chantal - II. - č. 1205 - str. 772 (fragment)

Obsah:

Opravdová láska je nezávislá na jakýchkoliv okolnostech a vnějších projevech. Milovat bližního v hrudi Spasitelově.

Annecy, 15.-17. květen 1616

... Kdy už jen tato láska krve, konvencí, pravidel slušnosti, shody myšlení, sympatií a vděčnosti bude očištěna a podřídí se, kdy bude dokonale poslušná té zcela čisté lásce, kterou chce Bůh? Kdy už tato sebeláska nebude víc toužit po přítomnosti druhých lidí, po důkazech a vnějších znameních, ale zůstane plně spokojená z neproměnlivé a nezměnitelné jistoty, kterou jí Bůh dá o své věčnosti? Co může lidská přítomnost k lásce přidat, té lásce, které Bůh dal se zrodit, k té lásce, kterou podporá a kterou uchovává? Jaké důkazy o vytrvalosti jednoty, kterou Bůh stvořil, se mají žádat? Vzdálenost a přítomnost nepřidají ani neuberou nic na pevnosti lásky, kterou sám Bůh zformoval.

Kdy to nastane, že všichni budeme prostoupeni vlídností a milou ochotou k bližnímu? Kdy se naučíme vidět duše našich bližních v posvátné hrudi našeho Spasitele? Ach, můj Bože, ten, kdo vidí bližního mimo tuto hrud', vystavuje se riziku, že ho nebude milovat čistě, ani stále, ani správně. Ale tam, tam uvnitř té hrudi, kdo by ho nemiloval? Kdo by ho neznášel? Kdo by netoleroval jeho nedokonalosti? Kdo by ho nacházel ošklivého? Kdo by ho shledával nudným?

Ted', moje nejdražší Dcero, náš bližní je právě tam, je v lůně a v hrudi našeho božského Spasitele. Je tam jako velice mi-

lovaný předmět, a to tak láskyhodný, že ten, kdo ho nejvíc miluje, umírá pro něho, a láska toho, kdo ho nejvíc miluje, je v jeho smrti a smrt v jeho lásce...

(Pokračování)

*Sestavovatel a překladatel: paní Jiřina Giusio a don Jan Ihnát, SDB.
Dopisy svatého Františka Saleského svatě Janě de Chantal. 2020
(Redakčně upraveno)*

Poznámky:

- ⁽¹⁾ Mořic Savojský. [pozn. překl.]
- ⁽²⁾ Srov. Řím 6,4.
- ⁽³⁾ Gallois de Salles, který nosil titul pána z Villa-roget a později titul pána z Boisy a Groisy, zemřel 29. července 1614 a byl pohřben v chóru kostela v Groisy. Krátce před smrtí chtěl, aby bratr biskup, který ho ošetřoval, vyslechl jeho generální zповěď.
- ⁽⁴⁾ Svatý František si svého bratra Galloise velmi cenil pro jeho zbožnost a jeho rozumnost, která se projevovala ve veškerém jeho konání. Měl dvanáct dětí, ale od žádného z nich nedostal vnuky. Jeden syn zvolil řeholní život mezi barnabity. Jedna dcera vstoupila do kláštera Navštívení v Annecy, jiná složila řeholní slib mezi sestrami svatého Bernarda v La Roche.
- ⁽⁵⁾ Sestra Marie-Madeleine de Mouxy, vdova d'Escurilles.
- ⁽⁶⁾ Srov. Žid 4,12.

Být prázdnými nádobami

Sv. Jana Františka de Chantal

Ó nejsvětější Matko,
jako jsi byla největší, nejhodnější,
nejdůstojnější nádobou světa,
tak jsi byla také
jako nikdo jiný
naplněna hořkostí,
protože tvůj milovaný Syn
na tomto místě musel pít utrpení:
Ach, čemu mě to učí,
když ne tomu,
přijímat útrapy
jako něco,
co se svým Ženicem
společně nesu?

Ó Neposkrvněná Matko,
voláš nás, abys nám řekla:
Pojďte, moje dcery,
vyprázdněte svá srdce
jako prázdné nádoby,
a můj Syn
je naplní rosou své hlavy,
a kapky z noci jeho utrpení,
které se perlily na jeho hlavě,
se promění
v perly útěchy.

Ó nejdobrotivější Matko,
dej mi milost,
abych od této chvíle
nevynechala žádnou příležitost k pokoře,
utrpení a urážlivé pocity
přijímala
jako malé, destilované kapky
této drahé hlavy.

Z -sks- 4//2014 přeložil -mp-

Maria - Pomocnice křesťanů

Známe mnoho zobrazení Panny Marie a Matky Boží jako Madony s ochranným pláštěm. K tomu se velmi hodí krásná píseň „Maria, rozprostři plášť“. Celé křesťanstvo stojí jistě pod ochranným pláštěm Matky Boží. Vidíme tam papeže, biskupy, kněze, císaře, krále, knížata a obyčejné věřící. Ti všichni zakusili a zakoušejí ochranu patronky, která je plná dobroty a milosrdenství. Každé dítě hledá ochranu pod pláštěm své matky. Hledejme také my tuto ochranu u Panny Marie krásnou modlitbou: „Pod ochranu tvou se utíkáme, svatá Boží Rodičko...“

Bůh, dobrotivý a mírný Otec, nám bude milostivý, jestliže se s lítostí obrátíme, budeme hledat útočiště a ochranu pod pláštěm Mariiným. Pán nám dá k tomu milost a Maria je naší Přímlyvkyní u trůnu Božího, abychom ve vši pokore mohli jít další kroky: své hříchy vyznat ve svaté zpovědi a svůj život napravit podle zákonů Božích.

Smíme v každé nesnazi prosit Marii o její mocnou přímlyvu následující modlitbou:

„*Maria, představ se nám, prosím, se svou svatou čistotou a vypros nám u svého Syna svaté myšlenky a svatou vůli.*“

Vděčnost by přitom neměla nikdy chybět. Na mnoha mariánských poutních místech je vyjádřeno poděkování lidí Ježíši a jeho Matce na malých votivních tabulkách. Vyjadřujeme svoji vděčnost Bohu, Matce Boží a našim bližním tím, že se budeme horlivě modlit a vykonávat bliženskou lásku.

Skrze Marii přijdeme k Ježíši. Samozřejmě smíme, ba dokonce máme se na Ježíše obracet také přímo – on je náš Pán a Bůh. Ježíš má však rád, když uctíváme jeho Matku, pod jejímž srdcem po devět měsíců pobýval a jejíž péči se jako dítě svěřoval. Maria řekla své ANO k plánu Boží spásy, který jí zvěstoval archanděl Gabriel v Nazaretu (srov. Lk 1,26). Zvěstování Páně si všímáme v každém *Zdrávas, Maria*, když Matku Boží oslovujeme slovy archanděla Gab-

riela: „Zdrávas, Maria, milosti plná, Pán s Tebou.“ (Lk 1,28)

Maria přináší Ježíše k lidem, třeba když navštěvuje svoji příbuznou Alžbětu, která Marii z vnuknutí Ducha Svätého oslovuje jako Matku Pána (srov. Lk 1,43). Pán znamená v Písmu svätém

Tenkrát, jako i dnes, se Maria neúnavně zastává lidí. Volejme k ní stále znovu, ale nezapomínejme jí a jejímu Synu vroucně děkovat...

Bůh! Ta chvála předtím Alžbětou vyslovená se stala také částí *Zdrávas, Maria* – jsi požehnaná mezi ženami a požehnaný je plod života tvého. Jan se pohnul

radostí v těle své matky Alžběty (srov. Lk 1,44) – jemu byl Ježíšem odňat dědičný hřích: Jan tím byl naplněn láskou Trojjediného Boha jako my při křtu. Prostřednictvím Marie byli Alžběta a Jan bohatě obdarováni milostí Ježíše Krista, našeho Pána.

Maria sama chválí Boha a děkuje mu za svoje vyvolení a spasení v *Magnificat*, který se kněží a řeholníci modlí každý den na závěr nešpor. Matka Boží velebí Boha pro jeho velikost, jeho svatost a jeho slitování. Ona prorokuje blahoslavení pro všechny časy, které jí budou přinášet věřící v mnoha modlitbách, písních, v kostelech a na poutních místech na celém světě. S tím se sjednocujeme v Mariině chvalozpěvu. Když uctíváme Marii, tak uctíváme Boha a děkujeme mu za jeho nejčistší a nejsvatější stvoření.

V *Magnificat* opěvuje Matka Boží svržení mocných, bohatých a pyšných z jejich trůnů, jakož i starost Boží o chudé. Těmi nejsou myšleni jenom ti, kteří mají málo nebo nic, ale také pokorní, kteří vědí, že ve své chudobě za všechno vděčí Bohu.

Bůh plní svůj slib s neomylnou jistotou a dává nám své milosti, když je to pro nás nejlepší. K tomu je zapotřebí trpělivosti. Po hříchu Adamově muselo lidstvo dlouho čekat na Vykupitele – ale on přišel. Bůh sám se stal člověkem v Ježíši Kristu a zahladil naše hříchy svým utrpením a svojí smrtí na kříži. Předtím vedl Bůh svůj lid skrze Mojžíše a proroky po svých cestách. Nyní zůstává s námi ve svátostech – zvláště ve mši sväté a svými svätými slovy. Ježíš Kristus přijde znovu soudit živé i mrtvé. Ale on má nekonečnou trpělivost s námi hříšníky – my nemůžeme jeho druhý příchod uspišit a je to tak dobře. V mezidobí se stará on sám v každém ohledu o postizené prostřednictvím dobrých lidí, andělů a Matky Boží, jakož i svojí milostí a svým pokojem, který vložil do našich srdcí, jestliže ho o to prosíme: Otče, ve jménu tvého milovaného Syna Ježíše Krista prosíme tě o mír v našich srdcích a o mír ve světě.

Paolo Giovanni Crida (1886–1967): Don Bosco a Panna Maria, Pomocnice křesťanů (bazilika Panny Marie Pomocnice křesťanů, Turín)

Maria v *Magnificat* opěvovala cestu vykoupení, na podstatných zastaveních byla vroucně spojena se svým Synem Ježíšem Kristem. Maria v Betlémě ukazuje své Božské dítě pastýřům (srov. Lk 2) a mudrcům od Východu. Ti padli na kolena a uctili Ježíše (srov. Mt 2). Ježíše vidíme také v chrámě (Lk 2,22nn), kde ho mohli spatřit Simeon a Anna skrze Ducha Svatého. Potom, co Maria nalezla Ježíše v chrámě (srov. Lk 2,46), uchovávala všechno, co se dověděla, pokorně ve svém srdci a spolehla se zcela na milující vedení Boží. Vezměme si Matku Boží za příklad a prosme ji stále znovu o tuto milost a její ochranu jako Pomocnici křesťanů. Tenkrát, jako i dnes, se Maria neúnavně zastává lidí. Volejme k ní stále znovu, ale nezapomínejme ji a jejímu Synu vroucně děkovat.

Na svatbě v Káně (srov. Jan 2) zprostředkuje Maria první Ježíšův zázrak. Řekla plná důvěry služebníkům: „Co vám řekne, to udělejte.“ Služebníci poslechli Ježíše a naplnili džbány vodou a věděli později, odkud se vzalo víno. Také učedníci věřili v Ježíše. Následujme těchto příkladů a prosme Matku Boží, aby nám vyprosila od svého Syna Ježíše Krista víru, naději a lásku.

Maria provázela svého Syna na křížové cestě a stála pod jeho křížem (Jan 19,25-27). Stala se skrze Jana na přání Ježíšovo také naší Matkou, která se o nás stará a stále se nás zastává u trůnu svého Syna. Pozdravujme Marii často následující modlitbou:

*Milá Boží Matko,
přijmi nás ve své čistotě a svatosti.
Ochraňuj nás a vypros nám u Boha,
našeho Otce,
svaté smýšlení a svatou vůli.
Amen.*

Buďme dobří k sobě navzájem, jak nám Ježíš kladl na srdce a jací jsou Ježíš a Maria dodnes k nám, abychom rostli v lásce k Bohu a k bližním.

*Z Der Fels 2/2019 přeložil -mp-
(Redakčně upraveno)*

Celosvětová síť modlitby s papežem ČESKÁ REPUBLIKA

Apoštolát modlitby tvoří celosvětovou síť modliteb, která spojuje všechny křesťany s papežem Františkem a jeho záměry. Připojte se k rodinné služebníkům v Apoštolátu modlitby, kteří velkodušně nabídnou svůj život, práce a modlitby Kristu Veleknězi. Každý měsíc je za vás sloužena mše svatá.

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch Svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to vše přináším jako svou nepatrnou oběť zejména na úmysly Svatého otce a našich biskupů:

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA KVĚTEN 2022

Úmysl papeže: Za víru mladých

Modleme se za mladé lidi, povoláné k plnosti života, aby v Marii nacházeli vzor naslouchání, hloubky rozlišování, odvahy víry a odhodlání ke službě.

„Nemají správné chování, neuznávají autority a nemají úctu před stářím. Děti odmoulovají rodičům, srkají při jídle a tyranizují své učitele.“ (Sokrates) Otázky výchovy dětí jsou diskutovány již antickými a starokřesťanskými vychovateli. Přináší moderní doba něco nového? Můžeme se učit z výsledků výchovy. Despotický otec za sebou zanechává děti, které jsou úzkostné a méně průbojné. Benevolentní přístup vychovává děti více sobecké a méně přizpůsobivé. Množství příruček dává tolik informací, že v nich nejsme s to najít jednoduše uplatnitelné zásady. Výchova se traduje z rodiny na rodinu a je nesena spíše intuicí. V čem spočívá? V určitém žebříčku hodnot nebo určitých pravidel, jak se chovat k těm druhým. Rodiče, učitelé, vychovatelé, kněží, kteří si osvojují Mariinu schopnost naslouchat, rozlišovat, odvážit se v síle víry a nabídnout se denně ke službě, právě tím budou vychovávat - rozvíjet to, co do každého člověka vložil Bůh.

Národní úmysl: Za dobrovolníky ve farnostech

Modleme se za všechny, kteří přispívají k životu farností, aby je Bůh posiloval a dával jim radost ze služby.

Farnost je společenstvím. Jak se mohu co nejlépe připravit k tomu, abych se i já mohl podílet na životě farnosti? Je život, jenž je určován časem směřujícím ke smrti, a je život, jenž tento život proměňuje pro život věčný. Tato proměna křesťana ve služebníka pro Boží království se odehrává v třech základních krocích: *pokora* - kdo ji má, je hbitý, když vyzdvihuje zásluhy druhých, a je pomalý, když vyzdvihuje své vlastní, protože je svobodný sám od sebe; *nasazení* - kdo hledá *magis* (něco víc), není sebestředný a energii a sílu nachází v tom, co dělá; *vztahová inteligence* - používá zdravý rozum (přiměřenost, opatrnost, diskretnost), dále vnímá význam událostí (nehledá drby) a konečně má schopnost rozlišit smysluplné vztahy a rozvíjet je (růst ve zralosti).

*Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!
Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!*

Zdroj: Česká provincie Tovaryšstva Ježíšova (www.jesuit.cz)

Od ateismu k živé víře

V létě roku 1985 prof. Howard Storm spolu se svou ženou a skupinou studentů pobýval v Evropě, navštěvující nejvýznamnější galerie umění. Poslední etapou jejich cesty byla Paříž. Tam se přihodila událost, která změnila celý umělcův život.

Nevěřil v existenci Boha

Pro Američany byla návštěva Paříže nejdůležitějším cílem jejich cesty po Evropě. Den po zhlédnutí *Centre Georges Pompidou* Howard Storm pocítil pronikavou bolest v žaludku – jako by byl zasažený střelou. Utrpení bylo tak hrozné, že se muž nemohl ovládnout a doslova vyl bolestí. Přivolaný lékař profesorovi diagnostikoval protržení dvanácterníku, píchl mu injekci morfia na utišení bolesti a odeslal ho na okamžitou operaci.

Po převezení pacienta do nemocnice se ukázalo, že ve Stormově dvanácterníku je veliký otvor, způsobený pravděpodobně vředy. Aby se zabránilo smrti, byla nutná okamžitá operace. Jak plynul čas, morfium přestávalo působit. Profesor Storm čekal na operaci, ale instinktivně cítil, že to jsou poslední chvíle jeho života.

Myšlenka na smrt ho šokovala. Měl pouhých 38 let a byl nadějným umělcem. Za každou cenu chtěl žít, ale nevladatelně ztrácel síly, s velkými potížemi dýchal, zvedal hlavu a mluvil. Po deseti hodinách v nemocnici mu sestra sdělila, že chirurg odešel domů a že operace může být teprve na druhý den ráno. Taková informace pro pacienta byla jako rozsudek smrti. Storm věděl, že do té doby nepřežije... Se slzami v očích se rozloučil se svou ženou a řekl jí, že ji velmi miluje. Ona ho pevně objala a vzlykajíc ho políbila. Storm si byl jistý, že smrt je koncem vědomí i bytí člověka. Nevěřil v existenci Boha, a tím víc nevěřil v nebe, očistec i peklo.

Klinická smrt

Zničený obrovským utrpením Storm zavřel oči a pozvolna ho začala obklopotvat strašlivá temnota; cítil, že padá do zničující propasti... V jisté chvíli profesor s údivem zjistil, že přece nadále žije a má výjimečně jasné vědomí a vnímání skutečnosti, která ho obklopuje. Byl si vědom svých problémů

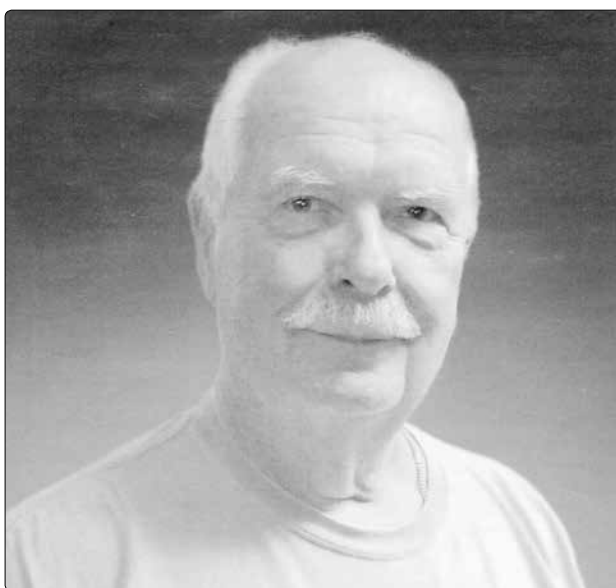
s dvanácterníkem, ale už nepocítoval bolest – jen si ji jasně pamatoval. Muž s údivem zjistil, že stojí vedle svého lůžka v nemocničním sále a vidí svoje vlastní tělo ležící bez pohybu. Vedle seděla se skloněnou hlavou jeho žena Beverly. Profesor toužil za každou cenu se s ní zkontaktovat,

Zážitek z pomezí života a smrti profesora Storma úplně proměnil, změnil jeho dosavadní hierarchii hodnot i způsob myšlení. Z ateisty se stal člověkem živé víry a modlitby...

vat, ale bylo to bezvýsledné. Žena vůbec nereagovala, jenom seděla bez pohybu, dívajíc se na podlahu. Nemocniční sál Stormovi připadal zářivě osvětlený. Profesor všechno viděl v nejpodrobnějších detailech, a jako nikdy dřív, neobvykle ostře a jasně. Byl velmi roztrpčen, že nemohl navázat kontakt se svou ženou. V jisté chvíli uslyšel hlasy: „Pojď okamžitě odtud. Pospěš si. Čekáme tu na tebe odedávna, abychom ti pomohli.“ V té chvíli Storm pocítil, že když ten pokoj opustí, už nikdy se do něj nevrátí... Tajemné hlasy naléhaly: „Nedokážeme ti pomoci, jestliže odtud neodejdeš.“ Muž se rozhodl je po-

slechnout. Ocítl se na místě, které připomínalo ohromnou zamlženou halu vzbuzující strach. Profesor neviděl detaily, ale zdálo se mu, že jakýmsi tajemstvím proniká prostor. Ve veliké vzdálenosti spatřil nezřetelné postavy připomínající lidi. Byly bledé a jejich oděv měl šedivou barvu. Storm se snažil, aby se k nim přiblížil, ale nebylo to možné, protože ty bytosti se od něho neustále vzdalovaly. Profesor si uvědomoval, že se musí co nejdříve podrobit operaci a že ti lidé jsou pro něho jedinou nadějí. V průběhu času se temnoty zvětšovaly a počet kolem něho kroužících zlověstných postav byl stále vyšší. Jejich přítomnost naplňovala Storma vzrůstajícím zděšením, protože z nich sálala nenávist, byly zálučné a falešné. Když se muž ohlédl za sebe, viděl svoje tělo ležící na nemocničním lůžku a vedle sedící ženu. Tehdy pochopil, že pro něho čas skončil a že to, co v současnosti zažívá, není nějakým hrozným snem, ale skutečností plnou hrůzy.

Tajemné postavy, které profesora obklopovaly a vedly ho neznámo kam, začaly náhle vykřikovat strašné kletby a urážky jemu adresované. Říkaly s jízlivým úsměchem, že už zanedlouho budou na místě... Howard se vyskytoval v strašlivém prostředí plném hrůzy. Tehdy si profesor uvědomil beznadějnost situace, v níž se nachází. Osoby, které ho obklopovaly, měly zblízka strašlivé vzezření. Stávaly se víc a víc agresivními, mezi rouháním a proklínáním podrobovaly muže nejrozmanitějšímu mučení... Ty bytosti byly naprosto zbaveny soucitu, ovládala je touha po nenávisti a nezkrtné ukrutnosti. V tu chvíli Storm pochopil, že to jsou lidé zavržení, kteří v době pozemského života odmítli Boha, začali ho nenávidět a stali se tak naprostými egoisty. Profesor se bezvýsledně pokoušel bránit se před nimi, ale to vyvolávalo z jejich strany ještě větší agresi a výsměch... Pro Howarda to byla situace přímo hrů-

Prof. Howard Storm

zostrašného utrpení a děsivé beznaděje, jakou dosud nikdy nezažil...

V jedné chvíli uslyšel vnitřní hlas, který ho vybízel k tomu, aby prosil Boha o pomoc. Storm zpočátku toto pomyšlení odmítal, ale ta výzva k modlitbě se stávala stále mocnější... Profesor se ale nemodlil po celý svůj dospělý život, a proto nevěděl, jak se to dělá. Po chvíli si připomenul úryvky z modlitby *Otče náš* a další jednoduché formulace z časů dětství a začal je opakovat. Ke svému údivu si muž všiml, že když se zmateně pokoušel modlit, ony strašné postavy začaly poplašeně utíkat. Křičely přitom s velikým vztekem, že se modlí zbytečně, protože ho i tak nikdo neuslyší, když Bůh neexistuje. Děsily Storma rovněž tím, že teprve teď si s ním popovídají, a přitom vykřikovaly strašná rouhání proti Bohu a Nejsvětější Matce. Profesor neustále opakoval slova modlitby a zakoušel její velikou sílu, když viděl, s jakým vztekem od něj zlí duchové utíkají. Pochopil, že kdyby přestal Ježíše prosit o pomoc, ty postavy by se okamžitě vrátily, a tehdy by nanovo začala jeho duchovní mučirna, která byla tak strašná, že v porovnání s ní se mu největší utrpení, jaké zažil v nemocnici, jevílo jako zcela nepatrné.

Spatřil sám sebe v pravdě

Když Storm opakoval slova modlitby, uviděl sám sebe v pravdě a ocenil, co bylo v jeho minulém životě dobré a co špatné. Profesor si uvědomil, že po celý svůj pozemský život stavěl pomník největšímu bůžkovi, kterým byl jeho egoismus. Plně zaměřený na sebe se za každou cenu chtěl stát slavným a toužil, aby jeho obrazy byly prohlíženy a obdivovány lidmi na celém světě. Nyní pochopil, že jeho vztah k sochám a obrazům, které měl ve své sbírce, a také k rodině i k domu byl nepřiměřený a že celý systém hodnot, jakým se v životě řídil, byl jenom výrazem jeho sobectví. Právě to zaměření na sebe, které se projevovalo v mnoha jeho nečistých hříších, ho připodobňovalo těm ohavným bytostem, které ho přiváděly ke skutečnosti nepředstavitelného utrpení. Všechno to, čeho si dosud tak cenil a co dávalo smysl jeho životu, nemělo teď žádný význam. Storma ovládl veliký stud a lítost za jeho dosavadní vztah k Bohu a k lidem. Ve skutečnosti profesor nebyl žádným zlodějem, nikoho

nezavraždil, respektoval právo i nepsaná pravidla civilizovaného života, ale to všechno bylo málo k důstojnému životu člověka. Jeho vírou a životní normou bylo sobectví a bezohledný individualismus.

Jeho vírou a životní normou bylo sobectví a bezohledný individualismus a soucítění s druhými vnímal jako znak slabosti...

mus, a soucítění s druhými vnímal jako znak slabosti. Storm si také uvědomil, že po celý život v sobě nosil skrytou zlost a nechtěl odpustit vlastnímu otci a opozici kvůli situacím a záležitostem, které nemohl kontrolovat. Nyní byl zcela bezradný a slabý... Umělec tehdy pochopil, že už mu mnoho nechybělo k tomu, aby se stal stoprocentním sobcem tak jako ti nenávidí planoucí odsouzení, a že by se k nim připojil na celou věčnost.

Světlo naděje

Uvědomění si spáchaných hříchů a zmarněného života způsobovalo, že Howarda ovládla zdrcující lítost kvůli všemu, co z vlastní vůle zlého konal

a co vycházelo z jeho sobectví a navíc je ještě prohlubovalo. A právě tehdy profesor Storm uslyšel svůj zpěv z doby dětství. Byl to neustále opakovaný refrén: „Ježíš mě má rád, ... la la la.“ Jako dítě tak Storm často zpíval během programu v nedělní školce. V té strašlivé temnotě, která ho nyní obklopovala, profesor velice toužil po přítomnosti někoho, kdo ho bezpodmínečně miluje a postará se o něho. Zpěv „Ježíš mě má rád“ se stával Stormovou modlitbou a největší touhou celé jeho bytosti. Muž pociťoval celou bytostí, že v té beznadějně situaci je Ježíšova láska pro něho jedinou záchranou a vysvobozením. Díky této modlitbě se v něm začalo probouzet světlo naděje. Storm poprvé ve svém dospělém životě začal horoucně toužit, aby to byla pravda, že ho Ježíš miluje, a proto začal z celého srdce volat: „Zachraň mě, Ježíši!“ V jedné chvíli spatřil v temnotě, která ho obklopovala, malinké světélko, jakoby sotva viditelné hvězdy, která se pomalu stávala jasnější a větší. Vzbuzovala dojem, že se k němu přibližuje velikou rychlostí. Fascinován jejím svitem od ní nemohl odtrhnout zrak. To světlo neoslepovalo, ačkoliv bylo jasnější než slunce a nádhernější než cokoliv, co profesor do té doby viděl. Když se světlo k němu přiblížilo, uvědomil si, že to není žádná hvězda, ale Osoba, která vyzařuje neuvěřitelnou lásku. Byl to zmrtevýchvstalý Ježíš Kristus, Spasitel a Pán celého vesmíru. Přesně v tu chvíli byl Howard Storm zahrnut Ježíšovou láskou. V jejím světle spatřil záplavu svých hříchů, celé zlo jež způsobil svým ateismem. Navzdory bolesti plynoucí z pravdy o sobě sámém profesor pocítil, že je jako marnotratný syn milován láskou, která odpouští všechny hříchy, léčí největší rány a navrácí ztracenou hodnotu Božího dítěte. Pochopil, že nutnou podmínkou vysvobození ze strašného otroctví hříchů je zkroušenost a přijetí daru Božího milosrdenství.

Howard zažil Boží lásku tak intenzivním způsobem, že nebyl schopen najít slov ani srovnání, aby své zážitky dokázal sdělit druhým. Plakal štěstím a lítostí nad svými hříchy. Cítil se milovaný a přijatý i přes svoje četné viny. Ježíš Kristus ho vzal do náruče, aby ho vyzvedl z temné a hrůzy budící skutečnosti, která vedla přímo do pekla. Storm měl dojem, jako

by Spasitel překonal nekonečnou vzdálenost oddělující světlo od temnoty, lásku od nenávisti, pravdu od lži a svobodu od úplného zotročení. V této nové, nepředstavitelně krásné skutečnosti, ve které život je láska, se Storm cítil velmi nesmělým a styděl se za stav svého člověčenství. Cítil se ve tváři Boží svatosti jako ohavný hadr, který je třeba vyhodit na smetiště... Profesor mnohokrát ve svém životě nejenom že odmítal pravdu, že Bůh existuje a že je láska, ale dělal si z ní posměch. Tisíckrát užíval jména Božího jako nadávky. Chtěl být jediným centrem celého Vesmíru a rozhodovat sám, co je dobré a co je zlé, a řídit se vlastním egoismem. S vědomím těchto a dalších spáchaných hříchů si Storm pomyslel, že se tu ocitl omylem. Tehdy uslyšel Ježíšova slova určená bezprostředně jeho mysli: „To není omyl, právě zde má být tvoje místo. Musíš se ještě připravit, dozrát a očistit.“

V jednu chvíli se na Ježíšův pokyn objevily světelné bytosti, zářící radostí a láskou. Byli to čistí duchové, andělé, kteří komunikovali bezprostředním předáváním myšlenek. Na cokoliv Storm pomyslel, oni o tom okamžitě věděli. Jeho bezprostřední opatrovatel, anděl strážný, mu oznámil, že se musí vrátit do pozemského života, že ještě není připraven, aby mohl vejít do věčnosti. Ujasnil mu rovněž, že Pán Bůh daroval všem lidem schopnost přijetí nebo odmítnutí jeho lásky. Boží láska je naprosto svobodným a nesobeckým darem, proto může být přijímána jenom v naprosté svobodě, prostřednictvím upřímné modlitby, plné důvěry. Vlastně z toho důvodu se lidé musí hodně modlit. Anděl strážný rovněž Stormovi vysvětlil, že v lásce nemá čekat nějaké odměny nebo jiný zisk, ale má toužit po jednom: v úplné svobodě přijímat a naplňovat Boží vůli, poněvadž tímto způsobem se bu-

de stávat Božím dítětem a kráčet nejpříjemší cestou do nebe.

Když anděl strážný domluvil, Howard si uvědomil, že leží v lůžku a je už po operaci, že mu sestra omývá pooperační ránu na břichu teplou vodou s mýdlem.

Tento zážitek z pomezí života a smrti profesora Storma úplně proměnil, změnil jeho dosavadní hierarchii hodnot i způsob myšlení. Z ateisty se stal člověkem živé víry a modlitby. Howard Storm stále vydává svědectví, že jenom důvěrou a vírou v Boha se člověk stane skutečně svobodným a schopným nesobecké lásky a že jenom tehdy, když se sjednotí s Bohem prostřednictvím víry, která působí skrze lásku, dosahuje opravdového štěstí a stává se svatým – a kráčí tedy cestou, která vede přímo do nebe.

*Z Mihuycie się! 1 2021 přeložila -vv-
(Redakčně upraveno)*

Co učil Pán Ježíš o soudném dni?

O soudném dni učil Pán Ježíš, že vzkřísí všechny mrtvé, přijde viditelně z nebe na zem a bude nás veřejně soudit.

Vzkříšení našich těl. – Naše těla zůstanou mrtva až do dne, kdy bude poslední soud. Tehdy Pán Ježíš těla vzkřísí, spojí je navždy s duší a přijde viditelně z nebe na zem, aby nás všechny veřejně soudil. To bude poslední soud. O vzkříšení našich těl a o posledním soudu řekl Pán Ježíš: „Přichází hodina, kdy všichni v hrobech uslyší jeho hlas a půjdou ti, kdož dobré skutky činili, na vzkříšení k životu; ti, kdož zlé skutky páchali, na vzkříšení k soudu.“ (Jan 5,28-29) „Na vzkříšení k životu“ znamená, že dobří budou vzkříšeni pro život věčný v nebi. „Na vzkříšení k soudu“ znamená, že zlí budou vzkříšeni pro věčné odsouzení v pekle. Tělo pak bude mít trvalou účast na odměně nebo trestu duše, poněvadž na světě s ní spolupůsobilo ve skutcích dobrých nebo zlých. Proto budou vzkříšení všech lidí, dobří i zlí.

Jaká budou těla vzkříšených? – Těla vzkříšených nebudou potřebovat ani pokrm, ani nápoj, ani spánek. Těla vzkříšených pro nebe budou udržována

v blaženém patření na Boha. V tomto ohledu budou podle slov Pána Ježíše žít jako andělé Boží. Naše duše i tělo bude žít účastí na nejplnějším životě Trojjediného Boha Otce, Syna a Ducha Svatého. Zároveň bude žít v blaživém přátelství s Pannou Marií, se všemi anděly a svatými v nebi.

Těla blažených budou velmi krásná a podobna oslavenému tělu Pána Ježíše. Budou zbavena všech nedostatků pozemských, například kulhání, slepoty, zmrzačení, ale přece si zachovají svou přirozenou podobu. Proto každý pozná svého známého na věčnosti. Všechna těla však nebudou stejně krásná. Stupeň jejich krásy bude záviset na tom, kolik člověk získal zásluh pro nebe.

Těla zavržených budou ohyzdná. Každý si připravuje svým životem své vzkříšení buď šťastné, nebo žalostné. Připravuj si vzkříšení šťastné a krásné!

Poslední soud. – „Odtud přijde soudit živé i mrtvé.“ „Živé“ znamená ty, kteří jsou v milosti posvěcující a tím určeni pro život věčný v nebi. „Mrtvé“ znamená ty, kteří jsou bez milosti posvěcující, a proto mrtví pro nebe. Jako pastýř odděluje ovce od kozlů, tak budou od-

dělení dobří od zlých. Dobří budou na pravici Pána Ježíše a zlí na jeho levici. (srov. Mt 25,31-46)

[...]

Po posledním soudu přestane očištec a zůstane jen věčně šťastný život v nebi, nebo věčné trápení v pekle, jak si to kdo zasloužil.

Kdy bude konec světa? – Na to odpovídá Písmo svaté takto: „O tom dni však a o té hodině neví nikdo, ani nebeští andělé, toliko Otec sám... Bďte tedy, poněvadž nevíte, v kterou hodinu Pán váš přijde.“ (Mt 24,36-42)

Apoštolské vyznání víry se končí slovem „Amen!“ Tímto slovem, které znamená „Tak jest“, potvrzujeme, že z celého svého srdce věříme všem pravdám obsaženým v Apoštolském vyznání víry.

Sud sám sebe přisně každý večer při zpytování svědomí a pokud možno každý měsíc při svatě zpovědi, a nemusíš se bát Božího soudu.

*ThDr. František Tomášek:
Katechismus katolického náboženství.
Nakladatelství MICHAEL S.A.,
Frýdek-Místek, 2007/2009*

Svatý Josef – patron dobré smrti

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

Draží bratři a sestry, možná si někteří lidé myslí, že tento jazyk a tato témata jsou pouhým dědictvím minulosti, ve skutečnosti se však náš vztah ke smrti nikdy netýká minulosti, ale vždycky se týká přítomnosti. Papež Benedikt XVI. před několika dny o sobě řekl, že „stojí před temnou branou smrti“. Můžeme poděkovat papeži, který má ve svých 95 letech natolik jasnou mysl, že říká: „Jsem před temnotou smrti, před temnou branou smrti.“ Dává nám hezký impuls, že? Takzvaná „kultura blahobytu“ se snaží realitu smrti odstranit, ale koronavirová pandemie ji dramatickým způsobem znovu přivedla do centra pozornosti. Bylo to strašné, smrt byla všude kolem, mnoho bratří a sester ztratilo své blízké, aniž by jim mohli být nablízku, a proto bylo ještě těžší smrt přijmout a vnitřně zpracovat. Jedna zdravotní sestra mi vyprávěla, že stála před babičkou, která umírala na covid, a ta jí říkala: „Než odejdu, chtěla bych se rozloučit se svou rodinou.“ A ta sestra měla dost odvahy, vytáhla mobilní telefon a vytočila jí číslo.

Přesto se snažíme všemi způsoby zahnat myšlenku na svou konečnost, a tak si namlouváme, že můžeme smrt zbavit její moci a zahnat strach. Křesťanská víra však strach ze smrti nezahání, spíše nám pomáhá postavit se k ní čelem. Dříve nebo později každý z nás projde touto branou...

Pravé světlo, které osvětluje tajemství smrti, vychází z Kristova vzkříšení. V něm je světlo. A svatý Pavel píše: „Káže se o Kristu, že vstal z mrtvých. Ale jak potom mohou říkat někteří z vás, že vzkříšení mrtvých není? Není-li však žádné vzkříšení mrtvých, nevstal ani Kristus! A jestliže Kristus nevstal, marné je naše kázání, marná je vaše víra.“ (1 Kor 15,12-14) Existuje jedna jistota: Kristus byl vzkříšen, Kristus vstal z mrtvých, Kristus je živý mezi námi. A to je světlo, které nás čeká za temnou branou smrti.

Draží bratři a sestry, jen díky víře ve vzkříšení můžeme stanout před propastí smrti a nenechat se přemoci strachem.

A nejen to, můžeme navrátit smrti pozitivní roli. Přemýšlení o smrti, osvětlené Kristovým tajemstvím, nám totiž pomáhá pohlédnout novými očima na celý život. Nikdy jsem neviděl, že by za pohřebním vozem jel stěhovací kamion! Za pohřebním vozem jsem ho neviděl nikdy! Půjdemě sami, v kapsách rubáše nic mít nebudeme: nic. Protože rubáš kapsy nemá. V tom je osamělost smrti: za pohřebním vozem nejedí stěhovák. Nemá smysl hromadit bohatství, když jednoho dne zemřeme.

To, co potřebujeme nashromáždit, je milosrdná láska, schopnost dělit se, schopnost nebýt lhostejný k potřebám druhých. Anebo: Jaký smysl má hádat se s bratrem, sestrou, přítelem, členem rodiny nebo bratrem či sestrou ve víře, když jednoho dne zemřeme? Jaký smysl má zlobit se, zlobit se na druhé? Tváří v tvář smrti mnoho věcí nabývá jiné rozměry. Je dobré umírat smířený, bez zášti a výčitek! Rád bych řekl jednu pravdu: Všichni jsme na cestě k této bráně, všichni.

Evangelium nám říká, že smrt přichází jako zloděj. Říká to Ježíš: přichází jako zloděj, a jakkoli se snažíme mít její příchod pod kontrolou, třeba plánováním vlastní smrti, zůstává událostí, s níž musíme počítat a před níž se musíme také rozhodovat.

Dvě úvahy jsou pro nás křesťany podstatné. Za prvé: Smrti se nemůžeme vyhnout, a právě proto je nemorální úporná léčba, pokud jsme udělali všechno, co bylo v lidských silách, abychom nemocného vyléčili (srov. *Katechismus katolické církve*, 2278). Vzpomeňme na větu věřícího Božího lidu, prostého lidu: „Nechte ho zemřít v pokoji“, „dopřejte mu smrt v pokoji“ – jaká moudrost! Druhá úvaha se týká kvality smrti samé, kvality bolesti a utrpení. Musíme být vděční za veškerou pomoc, kterou se lékařská věda snaží poskytnout, aby takzvaná „paliativní péče“ umožnila každému člověku, jehož život se schyluje k poslednímu úseku své cesty, prožít tuto chvíli co nejlidštějším způsobem.

Musíme však být opatrní, abychom tuto pomoc nezaměňovali s nepřijatelným směřováním k zabíjení, k eutanazii. Musíme doprovázet ke smrti, ale nesmíme ji vyvolávat ani napomáhat jakékoli formě asistované sebevraždy. Chtěl bych zdůraznit, že právo na péči a léčbu pro všechny musí být vždy upřednostňováno, aby ti nejslabší, zejména staří a nemocní lidé, nebyli nikdy odepisováni. Právo totiž máme na život, nikoli na smrt, kterou je třeba přijmout, nikoli působit. A tento etický princip se týká všech, nejen křesťanů nebo věřících. Chtěl bych však na tomto místě poukázat na jeden sociální problém, který je velmi reálný, totiž „plánování“ – nevím, zda je to správné slovo – ale mám na mysli urychlování smrti starých lidí. Mnohokrát jsme svědky toho, že v určité sociální vrstvě dostávají staří lidé – protože nemají prostředky – méně léků, než by potřebovali, a to je nehumánní. Nepomáhá jim to, spíše je to vede k rychlejší smrti. A to není ani lidské, ani křesťanské. O staré lidi je třeba pečovat jako o poklad lidstva: jsou naší moudrostí. I kdyby nemluvili, i kdyby nebyli zcela při smyslech, jsou symbolem lidské moudrosti. Jsou to ti, kteří kráčeli před námi a zanechali nám mnoho krásných věcí, vzpomínek, moudrosti. Prosím vás, neizolujte staré lidi, neurychlujte jejich smrt. Pohlazení starého člověka přináší stejnou naději jako pohlazení dítěte, protože začátek a konec života je vždycky tajemstvím; tajemstvím, které je třeba cítit, doprovázet, pečovat o ně a milovat.

Kéž nám svatý Josef pomůže prožít tajemství smrti co nejlépe. Pro křesťana je dobrá smrt zkušeností Božího milosrdenství, které se nám přibližuje i v poslední chvíli našeho života. Také v modlitbě *Zdrávas, Maria* se modlíme a prosíme Pannu Marii, aby nám byla nablízku „v hodině smrti naší“. Právě proto bych rád tuto katechezi zakončil společnou modlitbou *Zdrávas, Maria* k Panně Marii za umírající, za ty, kdo procházejí touto temnou branou, a za všechny zarmoucené členy rodiny.

Přeložila Johana Bronková,
Česká sekce Vatikánského rozhlasu
(Redakčně upraveno)

Pondělí 2. 5. 2022

6:05 Na jedné lodi (2. díl) **7:05** Kmochův Kolín: Gloria
8:00 Buon giorno s Františkem **8:45** V pohorách po horách: Scharek - Vysoké Taury **9:10** Outdoor Films s Richardem Štěpánkem (80. díl): Vzdát můžeš zítra
10:45 Nikaragua: Pán, záruka míru **11:15** Velehradská zastavení: Díl 3. - Arcibiskup Antonín Cyril Stojan **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Hledání skrytých svatých míst: Patmos **13:45** Setkání: Pavel Klíma - kostel Nejsvětější Trojice v Malešicích **14:05** Dobrá obec Dobrá **14:35** Noční univerzita: Marek Jan Štěpán - Sakrální stavby **16:00** V souvislostech **16:20** Pouze společně - Překvapení papeže Františka **17:15** Dívám se kolem sebe **18:00** Sedmihlásky: Viju, viju věneček **18:05** Tajemství krystalu **18:20** Chiara Luce Badano - Neobyčejný příběh obyčejné dívky **19:05** Jaroslav Samson Lenk na Mohelnickém dostavníku 2018 **19:25** Nebe nad hlavou **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **20:30** Biblická studna [L] **21:30** Putování po evropských kláštřech: Karmelitky ze Sittardu **21:55** Poletuchy: Na skok do Štramberka **22:45** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (155. díl): Desatero **0:00** Kulatý stůl: Setkání mládeže 2022 **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 3. 5. 2022

6:05 Na jedné lodi (3. díl) **7:10** Kostel sv. Vincenta de Paul: Bratislava-Ružinov **7:25** Symfonický koncert, 2. část: Mezinárodní hudební festival Leoše Janáčka 2021 **8:15** Propast **8:35** Proměna duchovního malířství napříč staletími **9:10** V souvislostech **9:30** O kom, o čem: Vlastimila Češková **9:55** Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet - Když docházejí síly **10:50** Vše pro mého krále a královnou **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Bible pro Severní Koreu **12:40** Poutníci času: S provazníkem Jindřichem Bedaňem **13:00** Na pořadu rodina (12. díl): Kdo si počká, ten se dočká... **14:00** Setkání: Jiří Carbol - dřevěný kostel sv. Antonína Paduánského na Prašivě **14:20** Muzikanti, hrajte **14:50** Cesta k církvi - Život a osud otce Alexandra Meně **15:55** Můj chrám: Akademický sochař Petr Váňa v kapli sv. Judy Tadeáše, Dobřichovice **16:10** Letem jazzem: Ke kořenům jazzu **17:20** Pákistán: Svoboda pro zajaté [P] **18:00** Mše svatá u příležitosti Dne hasičstva - svátek sv. Floriána: kostel sv. Mikuláše, Praha-Malá Strana [L] **19:25** Zpravodajské Noeviny: 3. 5. 2022 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:20** Klapka: S Tomášem Jungem [P] **21:25** Putování po evropských kláštřech: Benediktinky z Loppem: Začít znovu **21:50** Pěšky hezky česky: Svatojacobská cesta **22:15** Jubilejní koncert Speváckého zboru slovenských učitel'ov. 2. část: Bratislava [P] **23:00** V pohorách po horách: Dívčí hrady - Pálava očima Jiřího Kráčalíka **23:10** Terra Santa News: 27. 4. 2022 **23:30** Rok vína **0:00** Ateliér užité modlitby **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 4. 5. 2022

6:05 Na jedné lodi (4. díl) **7:10** V pohorách po horách: Zlatý chlum - Zlatohorská vrchovina **7:20** Outdoor Films s Lukášem Jasenským: Makalu - Himaláje **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:05** Zpravodajské Noeviny: 3. 5. 2022 **10:25** Duchovní malby: Blahoslavená Panna Maria **10:50** Generace naděje: Příběhy dětí Mary's Meals **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Orkesta Mendoza na Folkových prázdninách **13:20** Janomamové v Brazílii **13:45** ARTBITR

TELEVIZE

DOBRÝCH ZPRÁV

- Vysílání denně 6.00 - 1.00 hod.
- Denně: 8.00; 16.00 hod. - programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

- Kulturní magazín **14:05** Bačkorám navzdory: Lubor jede na výlet **14:17** Cvrlikání (51. díl): Lua **15:25** Bosna a Hercegovina: Opomenutí **16:00** Zpravodajské Noeviny: 3. 5. 2022 **16:20** Jak si mě našel Antonín z Padovy **17:00** Nikaragua: Pán, záruka míru **17:30** Terra Santa News: 4. 5. 2022 [P] **17:50** Počasí **18:00** Sedmihlásky: Viju, viju věneček **18:05** Měsíční země **18:18** Animované biblické příběhy: Daniel **18:48** Animované příběhy velikánů dějin: Jana z Arku (1412-1431) **19:18** Bačkorám navzdory: Josef, dělník milosrdenství **19:35** Setkání: Nina Nováková - kostel Nanebevzetí Panny Marie ve Staré Boleslavi **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **20:30** Nebojte se... [L] **21:35** Hriňovský kostelík na Islandu **22:10** Noční univerzita: Pavol Strežo - Život „na bojišti“ **23:15** Hledání skrytých svatých míst: Patmos **0:15** Generální audience papeže Františka **0:35** Na startu **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 5. 5. 2022

6:05 Na jedné lodi (5. díl) **7:10** Pákistán: Svoboda pro zajaté **7:40** Naše Horní Lideč **8:35** Terra Santa News: 4. 5. 2022 **9:10** Krajčarka Mária Hnidková **9:25** Kulatý stůl: Setkání mládeže 2022 **10:50** Missio magazin: Duben 2022 **11:10** Můj chrám: MUDr. Lumír Kantor, Ph.D., neonatolog a primář novorozeneckého oddělení v nemocnici v Olomouci, v chrámu sv. Cyrila a Metoděje, Olomouc **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Symfonický koncert, 2. část: Mezinárodní hudební festival Leoše Janáčka 2021 **13:40** Generální audience papeže Františka **14:10** Na pořadu rodina (13. díl): Pěstounská rodina **15:10** Královna a Matka Chorvatů **16:00** Zpravodajské Noeviny: 3. 5. 2022 **16:20** Outdoor Films s Lukášem Jasenským: Makalu - Himaláje **18:00** Sedmihlásky: Viju, viju věneček **18:05** Kouzelný cylindr **18:15** Ovečky: 4. neděle velikonoční [P] **18:45** Zachraňme kostely: Kostel sv. Máří Magdalény v Krasíkově **19:05** Nebe nad hlavou **19:25** Zpravodajské Noeviny: 5. 5. 2022 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:20** Jak potkávat svět [L] **21:45** Paměť národa - Tváře vzduchu 1989: Eugen Brikcius [P] **22:00** Pod lampou [P] **0:05** Opřu se o florbalovou hůl **0:25** Bohosudov **0:40** Zpravodajské Noeviny: 5. 5. 2022 **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 6. 5. 2022

6:05 Na jedné lodi (6. díl) **7:10** Zpravodajské Noeviny: 5. 5. 2022 **7:30** Benin - cesta návratu **7:45** Flešbky - Godzone podcast **8:20** Bazilika Navštívení Panny Marie ve Frýdku **9:10** Chaplin v lázních **9:35** Jezuité o: Mariánská zjevení **10:00** Biblická studna **11:00** Turiec, region magických vod **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Jaroslav Samson Lenk na Mohelnickém dostavníku 2018 **13:10** Hovory z Rekovic:

Karel Loprais **13:30** Léta letí k andělům (51. díl): Jan Vodňanský - básník a filosof **14:05** Na pořadu rodina (14. díl): Když dítě nepřichází **15:05** Koncert tří sborů: Odry 2015 **16:00** Zpravodajské Noeviny: 5. 5. 2022 **16:20** Bangladěš: Týdenní dopis lásky **16:50** Klapka: S Tomášem Jungem **18:00** Sedmihlásky: Viju, viju věneček **18:05** Prosperova kniha **18:20** Poutníci času: S provazníkem Jindřichem Bedaňem **18:40** Výpravy do divočiny: K pramenům Amazonky **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **20:30** Noemova pošta: Květen 2022 [L] **21:45** Putování po evropských kláštřech: Modlitba v tichu **22:15** Godzone Tour 2021: Boh nie je mýty: ESPÉ a hostia **0:35** Nikaragua: Pán, záruka míru **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 7. 5. 2022

6:05 Na jedné lodi (7. díl) **7:05** Setkání: Karel Smetana - kaple sv. Cyrila a Metoděje v Haňovicích u Litovle **7:15** Dávame lidem naději: Charita Valašské Meziříčí a její činnost **7:55** Sedmihlásky: Viju, viju věneček **8:00** Strýček Emu: Šatník **8:10** Animované biblické příběhy: Daniel **8:35** Ovečky: 4. neděle velikonoční **9:00** Animované příběhy velikánů dějin: Jana z Arku (1412-1431) **9:40** Flešbky - Godzone podcast **10:10** Noční univerzita: CSA Třešť 2014: přednáška Pavla Fischera - Rodina **10:50** ARTBITR - Kulturní magazín **11:00** Paměť národa - Tváře vzduchu 1989: Eugen Brikcius **11:15** Zpravodajské Noeviny: 5. 5. 2022 **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Pod lampou **14:15** Živoucí tradice: Rožnovské slavnosti 2021 **15:50** Magazín Mary's Meals **16:15** Dokořán: Se Zdeňkem Bergmanem **17:05** Hledání skrytých svatých míst: Ostrov Tinos **18:00** Slovo na neděli: 4. neděle velikonoční [P] **18:25** Cvrlikání (65. díl): Jan Řepka **19:25** V souvislostech [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:20** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Borovičkou. Meteorická astronomie 1. díl [P] **21:00** Mezi pražci (106. díl): Květen 2022 [P] **21:45** V pohorách po horách: Vítkovská vrchovina - Nízky Jeseník [P] **22:05** Na cestě [P] **23:25** Letem jazzem (15. díl): Cole Albert Porter - zpívá Martin Chodúr **0:35** Santiago Gapp **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 8. 5. 2022

6:05 Na jedné lodi (8. díl) **7:05** V pohorách po horách: Kl'ak - Lučanská Malá Fatra **7:15** Nebojte se... **8:15** Zachraňme kostely: Kostel sv. Máří Magdalény v Krasíkově **8:35** Slovo na neděli: 4. neděle velikonoční **9:05** Jak potkávat svět **10:30** Mše svatá z kaple Panny Marie, Hvězdy evangelizace: Praha- Břve [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:20** Muzikanti, hrajte **14:00** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Borovičkou. Meteorická astronomie 1. díl **14:40** Na cestě **16:00** Noční univerzita: Pavol Strežo - Život „na bojišti“ **17:05** Mezi pražci (106. díl): Květen 2022 **18:00** Sedmihlásky: Májiček, májiček [P] **18:05** Ovečky: 4. neděle velikonoční **18:30** Animované biblické příběhy: Ester **18:55** Strýček Emu: Smysly [P] **19:05** Animované příběhy velikánů dějin: Kryštof Kolumbus (1451-1506) **19:35** Paměť národa - Tváře vzduchu 1989: Eugen Brikcius **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:20** Dokořán: S Pavlem Rychetským [P] **21:05** Louky znovu rozkvetou [P] **22:30** Můj chrám: Akademický sochař Petr Váňa v kapli sv. Judy Tadeáše, Dobřichovice **22:45** Klapka: S Tomášem Jungem **23:50** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:10** Léta letí k andělům (72. díl): Marko Ivan Rupnik - slovenský umělec, teolog a jezuita **0:30** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 2. 5. o 14:20 hod.:

V škole Ducha (Moja misia)

Duchovná obnova s dp. Ivanom Kňazem, nakrútená v Kúpeľoch Nimnica.

Utorok 3. 5. o 20:30 hod.: Pod javiskom

Samuel Kováčik je vedec, a takisto je známy ako popularizátor vedy. Čo ho na živote fascinuje, aké otázky si kladie a mnohé ďalšie témy budú rozoberať v najnovšej relácii Pod javiskom s Danielom Hevierom.

Streda 4. 5. o 20:50 hod.: Ako Pán Boh dá (film)

Ako Pán Boh dá je talianska filmová komédia od režiséra Edoarda Galfoneho, plná vtipných dialógov a trefných pohľadov na spoločenské či sociálne schémy s optimistickým posolstvom: že je dôležité len jednoducho veriť.

Štvrtok 5. 5. o 16:05 hod.: Stredoafrická republika – Keď sa pomsta stane zákonom (dokument)

Stredoafrickú republiku ovládlo veľké násilie. Konflikt, ktorý zdanlivo vyzerá ako náboženský, je však bojom tých mocnejších o prí-

rodné zdroje. Biskupi stoja pri svojich veriacich a povzbudzujú ich k odpusteniu.

Piatok 6. 5. o 20:45 hod.:

Dôkaz viery: Matka Tereza z Kalkaty (film)

Mladá nepočujúca sa chce stať rehoľníčkou, čo jej rodina radikálne odmieta. Všetko sa zmení, keď po autonehode bojuje jej matka o život. Silná viera mladej rehoľníčky a dôvera v príhovor Matky Terezy z Kalkaty zmenia život celej rodiny.

Sobota 7. 5. o 20:30 hod.: Blahoslavený Duns Scotus – Obhajca Nepoškrvneného počatia

Nepoškrvnené počatie Panny Márie bolo témou teologických debát. Jeho obhajobu ako cirkevnej dogmy uskutočnil Ján Duns Scotus na univerzite v Paríži roku Pána 1305. Zomrel v Kolíne v roku 1308. Ján Duns Scotus bol blahorečený 20. marca 1993.

Nedeľa 8. 5. o 21:15 hod.: Medzi nebom a zemou

Profesor Peter Lábaš sa s nami podelí o svoje skúsenosti v zdravotníctve. A to nielen z pohľadu lekárov, ale aj pacientov. Ponúkne nám tiež množstvo praktických rád. Moderuje Marián Gavenda.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

30. DUBNA – 7. KVĚTNA 2022

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 1. 5.		PO 2. 5.		ÚT 3. 5.		ST 4. 5.		ČT 5. 5.		PÁ 6. 5.		SO 7. 5.			
Antifona	518	582	1734	1953	1673	1892	518	582	518	582	1708	1924	518	582		
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	786	884	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	518	582	1734	1953	1673	1893	518	582	518	582	1708	1516	518	582		
Antifony	540	606	1046	1165	1359	1512	1076	1198	1092	1215	1107	1517	1123	1249		
Žalmy	1030	1150	1046	1166	813	914	1076	1198	1093	1215	1108	914	1124	1249		
Krátké čtení a zpěv	540	607	1735	1954	1674	1512	550	618	553	622	1710	1517	559	629		
Antifona k Zach. kantiku	540	607	1735	1954	1360	1512	550	619	553	622	1361	1518	559	629		
Prosby	541	607	1724	1943	1675	1512	550	619	553	622	1711	1929	559	629		
Závěrečná modlitba	541	608	1359	1511	1360	1513	551	619	554	623	1361	1518	560	630		
Modlitba během dne:																
Hymnus	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583		
Antifony	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584		
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254		
Krátké čtení	541	608	545	612	1676	1895	551	620	554	623	557	627	560	630		
Závěrečná modlitba	541	608	545	612	1360	1513	551	619	554	623	557	626	560	630		
Nešpory:																
SO 30. 4.																
Hymnus	517	581	517	581	1736	1955	1677	1897	517	581	517	581	1714	1518	517	581
Antifony	538	605	542	609	1056	1177	1360	1513	1087	1209	1102	1226	1118	1519	561	632
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1678	1897	1087	1209	1102	1226	1118	1932	1133	1259
Kr. čtení a zpěv	538	605	542	610	1737	1956	1680	1514	552	620	555	624	1717	1935	561	632
Ant. ke kant. P. M.	539	606	543	610	1737	1956	1360	1514	552	621	555	624	1361	1520	562	632
Prosby	539	606	543	610	1731	1950	1681	1514	552	621	555	624	1718	1936	562	633
Záv. modlitba	541	608	541	608	1359	1511	1360	1513	551	619	554	623	1361	1518	564	635
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 1. 5. – 3. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 5,27b–32.40b–41
 Ž 30(29),2+4.5+6.11+12a+13b
 Odp.: 2a (*Chci tě oslavovat, Hospodine, neboť jsi mě vysvobodil. Nebo: Aleluja.*)
 2. čt.: Zj 5,11–14
 Ev.: Jan 21,1–19

Pondělí 2. 5. – památka sv. Atanáše

1. čt.: Sk 6,8–15
 Ž 119(118),23–24.26–27.29–30
 Odp.: 1 (*Blaze těm, kteří krácejí v zákoně Hospodinově. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Jan 6,22–29

Úterý 3. 5. – svátek sv. Filipa a Jakuba

1. čt.: 1 Kor 15,1–8
 Ž 19(18),2–3.4–5
 Odp.: Řím 10,18b (*Všude na zemi pronikl jejich hlas. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Jan 14,6–14

Středa 4. 5. – ferie

1. čt.: Sk 8,1b–8
 Ž 66(65),1–3a.4–5.6–7a
 Odp.: 1 (*Jásejte Bohu, všechny země! Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Jan 6,35–40

Čtvrtek 5. 5. – ferie

1.čt.: Sk 8,26–40
 Ž 66(65),8–9.16–17.20
 Odp.: 1 (*Jásejte Bohu, všechny země! Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Jan 6,44–51

Pátek 6. 5. – nezávazná památka sv. Jana Sarkandra (na Moravě: památka sv. Jana Sarkandra)

1. čt.: Sk 9,1–20
 Ž 117(116),1.2
 Odp.: Mk 16,15 (*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Jan 6,52–59

Sobota 7. 5. – ferie

1. čt.: Sk 9,31–42
 Ž 116(115),12–13.14–15.16–17
 Odp.: 12 (*Čím se odplatím Hospodinu za všechno, co mi prokázal? Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Jan 6,60–69

K PROHLOUBENÍ ŽIVOTA S BOHEM

IN SINU JESU • V TICHU PŘED PÁNEM

*Benediktin • Z angličtiny přeložil
Andrej Kutarňa • Odpovědný redaktor
a předmluva P. Štěpán Smolen*

Roku 2007 začali uprostřed ticha adorace k srdci jednoho kněze promlouvat Pán Ježíš a Panna Maria. Z těchto slov se zrodila kniha *In sinu Jesu*, jejíž stránky promlouvají přímo k potřebám člověka naší doby a pomáhají mu prohloubit vztah k Pánu. Na pozadí základního tématu, jímž je klanění se eucharistickému Kristu a přinášení náhrady za ty, kdo se neklanějí, se zde otevírají mnohá další základní témata duchovního života. Tato kniha, jejíž učení je pevně opřeno o Písmo svaté i apoštolskou Tradici, vyšla s církevním schválením původně v Irsku a stala se zdrojem obnovy vnitřního života řady kněží, řeholníků i laiků.

*Hesperion, z. s. • Druhé vydání
Váz., přebal, 156x227 mm, 256 stran, 340 Kč*

MARTA A MARIE TROCHU JINAK

Vojtěch Kodet • Redakce Kateřina Lachmanová

Autor ve světle Božího slova a Tradice ukazuje, že díky dvojediné lásce, která pramení v Ježíši Kristu, lze „Martu a Marii“ smířit v jedné osobě. Navíc všechna povolání v církvi mají před Bohem svou nezaměnitelnou důstojnost: všichni jsme povoláni žít s Ježíšem a přinášet hojně ovoce pro věčnost, nezávisle na konkrétním poslání v církvi.

*Pavel Nebojsa - Doron
Druhé, upravené vydání;
v Doronu první*

Brož., 115x165 mm, 168 stran, 199 Kč

ZE ŽIVOTA SVATÝCH

KAREL A ZITA HABSBUŘTÍ • DUCHOVNÍ ŽIVOTOPIS

Elizabeth Montfortová • Z francouzštiny přeložila Eliška Křehlíková • Předmluva arciběvoda Rudolf Rakouský • Redakce Ivana Trefná a Kateřina Lachmanová

O posledním císařském páru Rakousko-Uherska už vyšla řada publikací a neustále přibývají další. Elizabeth Montfortová však zvolila nebyvalou perspektivu – přibližuje nám duchovní život Karla a Zity Habsburských. Samozřejmě přitom zachycuje i historický kontext a důležité události a postavy jejich rodů, které se na jejich duchovním zrání podílely. Díky její knize objevíme dva duchovní velikány našich dějin zcela novým způsobem. Karel I. Habsburský (1887–1922) byl blahorečen v roce 2004 a beatifikační proces císařovny Zity (1892–1989), která ho přežila o více než šedesát let, probíhá od roku 2009. Kniha vyšla u příležitosti 100. výročí úmrtí Karla Habsburského ve vyhnanství na Madeiře.

*Pavel Nebojsa - Doron
Brož., 130x190 mm, 212 stran, 299 Kč*

K ZAMYŠLENÍ

OPICE BOŽÍ • ANEB VŮL ZAJÍCE NEDOHONÍ

Max Kašparů • Předmluva P. Siard Dušan Sklenka, OPraem.

Kniha „mistra pera“ Maxe Kašparů je sice vzhledem tak prostá a útlá, ale obsahově bohatá na životní příběhy, osobní zkušenosti, srozumitelnou víru, a především na nepřehlédnutelnou radost ze života. Dává čtenáři prostor pochopit, co je důležité a co naopak lze možná tak trochu zanedbávat. Jednoduše řečeno, nenechat v klidu nic, co si žádá pohyb těla, ducha i srdce.

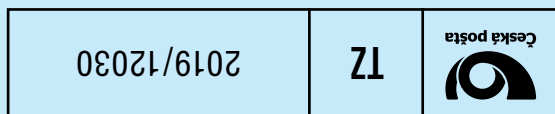
Cesta • Brož., 110x190 mm, 84 stran, 150 Kč

Objednávky knih - tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

**Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc**